

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 17 marca 2021 r.

w sprawie skazanego R. G.

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt V WKK (...), o odmowie przyjęcia kasacji obrońcy skazanego, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 27 stycznia 2021 r., w sprawie o sygn. akt V WKK (...), Zastępca Przewodniczącego Wydziału V Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P., odmówił na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. przyjęcia kasacji obrońcy skazanego R. G. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 października 2020 r., w sprawie o sygn. akt V Ka (...), albowiem kasacja nie została oparta na uchybieniach wymienionych w art. 439 k.p.k., w sytuacji, gdy R. G. nie został skazany na bezwzględną karę pozbawienia wolności.

Zażalenie na to zarządzenie złożył obrońca skazanego R. G., który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że kasację oparto na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 i 2 k.p.k., podczas gdy wyrokowi Sądu Okręgowego zarzucono rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegające na rażącej obrazie przepisów prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak ustosunkowania się przez Sąd

Okręgowy do zarzutów zawartych w apelacji oskarżonego i jego obrońcy wedle standardów wyznaczonych przez te przepisy i poprzestanie na lakonicznej konkluzji stanowiącej praktycznie powtórzenie argumentacji zawartej w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w P.

Podnosząc ten zarzut obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy prezesowi Sądu Okręgowego w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z akt sprawy wynika, że na mocy wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt VII K (...), R. G. został skazany za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pkt 2 tego wyroku na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary zostało warunkowo zawieszona na okres 2 lat tytułem próby, a nadto na mocy art. 73 § 2 k.k. oddano go pod dozór kuratora sądowego (pkt 3). W pkt 4 na podstawie art. 41a § 1 k.k. i art. 72 § 1 pkt 7a k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną K. K. w jakikolwiek sposób i zbliżania się do niej na odległość nie mniejszą niż 100 metrów (k. 315 - 316).

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora, obrońcy oskarżonego oraz osobistej oskarżonego, Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 28 października 2020 r., w sprawie o sygn. akt V Ka (...), co do zasady utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji, zmieniając to orzeczenie jedynie w ten sposób, że z podstawy prawnej orzeczonego w pkt 4 środka karnego wyeliminował art. 72 § 1 pkt 7a k.k., zaś okres obowiązywania środka karnego ustalono na 2 lata (k. 366). W tej sytuacji jedyną podstawą, na której mogła być oparta kasacja obrońcy skazanego od wyroku sądu odwoławczego były bezwzględne przyczyny odwoławcze z art. 439 § 1 k.p.k. – o ile rzecz jasna faktycznie wystąpiły. Zgodnie bowiem z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Z kolei, jak stanowi przepis art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (a także kasacji nadzwyczajnych wnoszonych przez Prokuratora Generalnego bądź Rzecznika Praw Obywatelskich – art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.). Słusznie na treść tych przepisów powołał się Zastępca Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. w zarządzeniu z dnia 27 stycznia 2021 r. W jego uzasadnieniu szczegółowo omówiono powody, które stały za odmową przyjęcia kasacji.

W przedmiotowym zażaleniu skarżący nie przedstawił żadnych powodów, które mogłyby wskazywać na to, by zarządzenie było dotknięte jakimkolwiek uchybieniem. Jednocześnie skarżący zdaje się nie dostrzegać treści art. 523 § 2 k.p.k. i nadal twierdzi, że możliwe jest wniesienie kasacji w tej sprawie w oparciu o zarzut innego rażącego naruszenia prawa, w tym przypadku – w oparciu o zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. W zarządzeniu nie chodziło przecież o to, iż „bezzasadnie przyjęto, że kasację oparto na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 i 2 k.p.k.”, lecz o fakt, że kasację na korzyść oskarżonego, wobec którego nie została wymierzona kara bezwzględna pozbawienia wolności można oprzeć tylko na jednym zarzucie – naruszenia art. 439 k.p.k. W sytuacji, gdy obrońca oskarżonego sporządził kasację w oparciu o zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. kasacja zgodnie z przepisami musiała być uznana za niedopuszczalną

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.